

Մի այլ տեղ գտնուած է երկու մեծ կարաս, իւրաքանչիւրը 7 ծակափք ունէր՝ լեցուն ոսկրով:

Գիւղիս մերձականերն ևս տեսած եմ քարածխոյ ընդարձակ հետք՝ փորձելով դտած եմ լաւ:

Գիլքուն կամ հորերու քէլէ սարը 1 ժամ մեր հիւսիսն բարձրացած է, կերևի լերկ քարալեռ մի, որ Մանակնոց և Չաթ սարերու միջավայրն բարձրացած է, մէջը շատ մի խորխորատներ ունի, զլուխը նեղ ծակ մի, աշնան ձիւն դրած ատեն այդ ծակէն տաք շոգի կը բարձրանայ, հովիւնէր սյդ տեղ կը դիմեն տաքնալու համար: Սակաւ ինչ վայր՝ սարի կողքին վերայ մի այլ ծակ կայ, սրանից ևս տաք շոգի կը ցայտէ: 1868 թուին մի հովիւ ոչխար արածեցնելու միջոցին այս տեղ կը պատահի, քիչ հեռուն մի թաց հողակոյտ մի կը փլի, հովիւը թղթկոցի ձայն լսելով կը վազէ նոյն տեղը, կը տեսնէ երկու քրդական ապա և 2 զոմշի կաշի՝ որ ձեռ տուածին պէս կը բեկբեկուին:

Այս կողերէն քիչ վայր՝ Առաւի ձորի ափն կը բղխի մի աղբիւր Առաւ (բորի ջուր) անունով, սորա մէջ կը լողանան բորոտք, կառողջանան: Հորերու զլխու հարաւային ստորտան կայ երկու քար դէմ առ դէմ կանգնած: Այս երկու ամոններն իբր եկեղեցւոյ մէջ պսակուելու միջոցին անհաւատք զիւղը պաշարած են, սոքա իրար ձեռնէն բռնելով ի փախուստ կը դիմեն, ձիաւորք երբ սոցա հասնելու վերայ կը լինին, սոքա կը խնդրեն Աստուծուց՝ որ քարանան, անօրենի ձեռ չը մատնուին:

Այս «Հարսն ու փեայ» ասուած քարերու հարաւարեւմտեան կողմն կայ մի ընդարձակ աւերակ կանի-սպի որոց մէջ գտնուած սպիտակ աղբիւրի անունով: Մի հովիւ այս աղբիւրի մէջ մի թանկագին ու լինք կը գտնէ,